

ДІАПОЗИТ

Місцічик Української Католицької Церкви в Польщі № 10 (22) Рік II

жовтень 1992 р.

Перший в Ярославі

В Ярославі, древньому місті, заснованому у 1031 р. князем Кіївської Русі, Ярославом Мудрим, від 16 до 19 серпня проходив І святій з Гід Ярослав'ян. Головним організатором цього свята був о. декан Богдан Прах, парох з Ярослава. В Згаді взяли участь представники товариств зі земель з Ярославщиною, а саме: проф. Львівської політехніки Володимир Середа - голова Товариства «Надсання» зі Львова, Володимир Шевелювський - голова Об'єднання «Ярослав» з Чикаго та владика М. Гринчичин з Франції. Слід згадати, що патроном «Ярослав» є Пресос. Андрій Сапєнськ - епископ Української Католицької Церкви в Аргентині - народжений Рицькової Волі. Серед почесних гостей була дочка ярославського лікаря Івана Борима - Мирослава, яка нині є головним лікарем у Львові. Її батько ролом з села Діброва був першим лідером непролітів анти-українських акцій м. Ярослава. Його застрілено у по- неділок 26 червня 1944 р. у приймальному кабінеті. Агентами двома куліми в голову вбив на місці свою жертву і втек через вікно в город. Боявля вибрав найбільші невинні, вбогу людину, справжнього самаритана, що служив людям в усі пори для, без откладу на національність. Лікар І. Борим був провідним діячем міста.

У Гіді ярослав'ян взяла також участь 80-особова група з околиць Лелькова, Пенежна, Гурова-Ілавецького і Бранска.

По дорозі до Ярослава наша група зупинилася на швингарі в селі В'язівника, біля Ярослава, де похоронили жертв морду з квітня 1945 р. В одній могилі спочивають члени родин: Пискорів, Пуків, Мілів Валентин та інші - разом 14 осіб. На жаль на цьому місці, якщо взагалі є воно добре уточнене, ростуть бур'яні. Тут спочивають також воїни УПА, в п'ому числі

(Закінчення на 6 сторінці)

Грекокатоликами?

Останні роки принесли нам величезний вагівник подій. У нашій частині Європи проголошено смерть і падіння комунізму, верено, принаймень частинно, свободу нації Церкви, вершти відбулася також формальний розвал Радянського Союзу. Серед інших пострадалинських держав на карті світу з'явилася незалежна Україна.

Коли режим послідовників Леніна в СРСР почав ставати ширше, то спробувавши правом на вільне висловлювання поглядів та обмін думками. Показалося, що і в так званих конфесійних справах юнус благої і напрямків, які мають свої пріналінки. Що правда конфесійні події існували в напівному народі ще з ХІІІ ст. (маю на увазі не лише Берестейську унію, але також вплив різних вілів протестантизму), та в часі жорстокої комуністичної диктатури, за умов веленої правлінням «боротьби з Богом», вони слікого факту мусили притихнути. Грабчаковська «перебудова», яка все ж таки принесла людям в СРСР сяж-таку реальну свободу, мимокітіть стимулювала міжконфесійну ворожнечу (а до того ще слід додати цілком вже свідомі дії влади у напрямку творення конфліктів між віруючими, як це було наприклад у випадку «калицької міжконфесійної війни»). Прихильники різних Церков чи неприємністю вірених вірених відповідали (тут треба згадати передусім наставлених рузвітів), почали «боротьбу за душу» - чим хто міг. Словом, молитвою, кулаком, палицею всіма засобами.

В нас ця проблема також почилася, хоча не в такому масштабі. Вирнуну спір за колишні грекокатолицькі церкви, що їх після війни перевели Польська Автокефальна Православна Церква. Непгласне підпорядкування Перемишльської старої варшавському мат-

Промова Блаженнішого

Мирослава Івана на львівському летовині 27 серпня 1992 р.

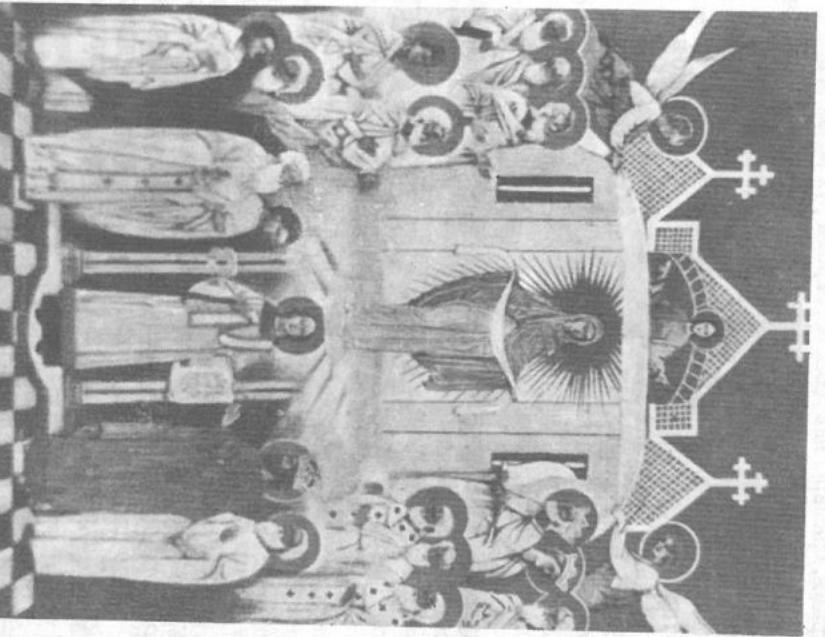
Слава святій, единосущій, животворящій і нероздільний Троїці, Отцю і Сину і Святому Духові, що ми дочекалися цієї пасхальної історичної хвилі перевенення глиняних останків святої пам'яті Патріарха Йосифа Кардинала Сліпого з Риму до Львова.

Повертається правда і справедливість, направляемо крибу беboжної комуністичної системи і лихоліття минулого, та клонимо напів голови перед одним із найбільших синів Українського Народу.

В цих найближчих днях ми словно вимірюємо Вічно-Покійника, яку він висловив у своєму Заповіті словами: «Поклоняйте мене в напівлуно патріаршу Соборі Св. Софії в Римі, як волівотиця наше видіння і востане на волі наша Свята Церква і наш український народ, залєсіть моє домовину, в якій спочину, на рідну Українську Землю і покладти її у храмі Св. Юра У Львові, біля гробниці Слуги Божого Андрія».

Мало хто з нас міг подумати ще всім рівів тому, коли на віки замкнув свої очі покійний Патріарх, що в цьому ювілейному році 100-ліття з його дня народини, ми сьогодні словно ми цю його волю. Аже Божа всемогуття сильніша за будь-які плодові міркування, і Всешипний Господь дає нам наявний доказ цієї своєї сили.

(Закінчення на 7 сторінці)

Від Львова до Явожна

БОГОМАТИ, ПОКРИЙ НАС ЧЕСНИМ ТВОЇМ ПОКОРОВОМ І ЗВАВИ ЗЛА, МОЛЯЧИ СИНА ТВОГО, ХРИСТА БОГА НАШОГО

Літо вже минуло. Було воно не тільки гарче, але і багате уміють, заспівати тобі належну похвалу. То ти завжди захищаєш і покриваєш усіх людей світом своїм покровом і помішиш, щоб спасисти всі, що з вирого постачають тебе, премисту і справжньої Богородиці.

Пречиста Владичице! Христос дав тебе на заступництво і могутній покров для християнського народу, щоб покривати і спасати грішних людей, які до тебе прибігають, бо ти Вища від неба і землі і славниша від херувимів та чесніші від всякої сотвірності. Тому прославляємо тебе як прибіжися для всіх і світло святуємо вроцістий празник твоєго покрову, благаючи Христа, щоб дарував нам велику милість.

Гора ти, Богородице, велика і преславна, виша Синай-гори. Вона ж бо, як скідила на неї Божа слава, вигравши, взялась вогнем усіх громах і близкав. А ти - вся сповнена божественного вогню, непопалюючися у лоні Боже Слово, що своєю великою держить всесвіт. Тим-то, маючи до нього материнську смиливість, спомагай, Владичице, тих, які з вирою свята, спомагай, Владичице, що забудуть приняті нас, бо ти дистала від Бога дар громадити твоє стадо оборонити слуг твоїх.

Слід згадати також згади українців діаспори у Києві та з Гідом бувших в історії Явожні. Як на одне літо це дуже багато подій, а кожна з них мала своє вагоме значення. Скільки вражень від торжества з участю наших владик У Перемілі, Гатряка на Святоюрську гору, зустрічі на місці мучеництва наших братів і сестер у Явожні, де уперше зазуничали в день пресвітика Воздвиження Чесного Хреста «Вічна ім пам'ять».

Кожна подорож дарує нам можливість злагодити себе духовно і інтелектуально, але згадані вище мали нести з собою велике національне пережиття. Емоції однак швидко минають, ідути в забуття і немає з цього великої користі. А ми були свідками подій, які не можуть піти в забуття. Вони повинні відчинити наше життя, спонукати до більшої вірності своїй нації і до здійснення практичного патріотизму - бо кожна з тих подій є одним великим кличем: «Вірність собі, Батьківщині і вірі». Це варготи, які приватимуть завжди. Хто скододі з пошиною згадає тих, які не були вірні народові, пішли на співприємство з різного роду режимами, які репресували, застосували смерті залишилися вірні народовіта

(Закінчення на 3 сторінці)

ГОЛОС МОЛОДІ

Чому нам бути греко-католиками?

(Закінчення з 3 сторінки)

В цьому посланні Митрополит Андрей виразив ствердив, що це правило (коміна віросповідання тільки з релігійного переконання) стосується і навернень до Католицької Церкви: православний, що приймає католізм проти власної совісти, грішить так само, як і відступник від нашої Церкви.

Тому ми не маємо права бути католиками чи православними лише з національних мотивів, або на приклад для того, щоби зберегти церкви. Така життєва постарається просто жалогіда, не кажучи вже про її неморальності і неприйнятність з християнської точки зору.

Та на цьому етапі варинає диплома: що з другим питанням нашій Церкві елементом - скінним (візантійським, грецьким) обрядовим характером. С докази в користь католицтва, але чи можна з релігійного погляду боронити сам обряд (цей термін вживає на окреслення всієї нашої церковної спадщини - літургії, духовності, богослов'я та канонічного права)? Чи не є він лише засобом творення національної різниці і салою п'ятої фахту під сучасну пору, яка має приводу нам для того, щоби його сильно зберегти?

Відповіль знаходимо також в писаних великих музів Церкви. Любитель Сходу пана Лев XIII написав в енцикліці «Orientalium Dignitas» від 30 листопада 1894 р.:

«Збереження сідніх обрядів є важливішою справою, ніж це можна на перший погляд судити. Гідна честі старовинність, яка їх характеризує в інній різноманітності, для всіх Церкви являється однією великої варгості, яку че вона, якщо можна так сказати, божественну сущість католицької віри. Підчеркні вона також апостольські почали велики Сідніх Церков та глибокі поз'язання, що їх сідни на початку з римським Престолом. Немає іншого подібну знаку соборності Церкви, як ця сідни прикраса, що є різни Літургії з іншими чеснотами, старовинними мовами. Вони тим більше благородні, що поклоняться апостолам та Отців Церкви. Є це своєрідний новітній поклик волхвів, які прибувають з різних регіонів Сходу, щоб поклонитися Новоладженому Христову».

А ось фрагменти послання Митрополита А. Шептицького «Про обрядову справу», проголошеного з нагоди єпископських свячень о. Д-ра Миколи Чарнецького ЧНІ, українського ієромонаха-редемториста, якого у 1931 р. папа Пій XI іменував Апостольським Візитатором для вірних Візантійсько-слов'янського обряду (неунанітів) у Польщі, ізоза межами Галичини. «(...) не отиши на красу Літургії і позагу Богослуження, не отиши на стиль обряду, і навіть не отиши на поодинокі приписи, які треба вісоково заловувати, лише без порівняння вили і ширші мотиви вимагають від нас обрядовості. Вона потрібна Католицькій Церкві, бо без неї ми не тільки не зможемо її послужити в ділі привернення до єдності Церкви вилучних братів, але просто шкодити мемо Церкви в цьому ділі. (...) Обрадовість потрібна і для нас: безумовно нам треба перестати наслідувати, треба нам бути собою, бо лише так зможемо щось Церкві принести, щось для неї зробити. (...) Багато бажало б нас видіти замкненими в Галичині, зайнятих внутрішніми боротьбами, засудженіми на вину безпідлінності і нечесноти в справах, що виникається до Вселенської Церкви. Однак ніяким чином не лежить в нашому інтересі, ані в інтересі Католицької Церкви давати тем нашим приятелям найсильніші аргументи, що ми є дійно такими, якими вони хотіли б нас видіти, тобто несподіваними до увійної праці і шкодливими для неї (...).

Пора вже зробити від всього написаного остаточні підсумки. Як я намагавася в цьому тексті доказати, лише реальні аргументи є достатнім оправданням нашого тривання в єдності з Апостольським Престолом при збереженні християнської традиції. Світські докази або можна виключити з посланням на контрапункти або тех закинути їм недостатністю іхніх підстав. Нагомість сідним повноцінним мотивом, що скликає людину прийти до нашої Церкви чи оправдати свою в ній присутність є віра в правдивість католицького воля служити Богові в цій Церкві в рядах сідніх католиків, які, як спадкоємці славних традицій християнського Сходу, продовжують свідчити про всеукраїнськість Церкви і голосити Божественний заклик до привернення єдності в християнстві на основі з'єднання всіх послідовників Христя з усіх закутків землі та усіх помісних своєсправних Церков навколо Христового Намісника - Всеукраїнського Архієпископа.

Петро Сивіцький

«БЛАГОВІСТ» СТОР. 4

Сарепта в Яремчі на Україні була відпочинком для наших душ, а гірська природа відзеркалена піденього життя.

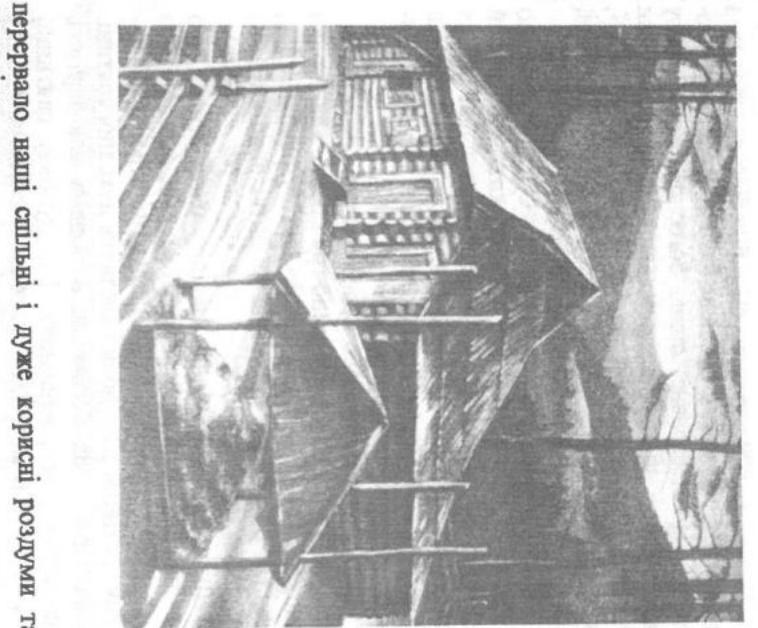
Сонячні дні нашої мандрівки по горах, під час якої ми захоплювалися красого красивів - це пасивні хвилини життя, а бура - це дні журби, але і вона потрібна, як в природі, так і в житті.

Сарепта показала різниці, які є між молодію з України і нашою з Польщі.

В мандріві по Черкащині і Криму того не помічалося, але вже в Яремчі під час дискусій, що велися до пізної ночі, різницю в способі думання про Бога, про життя було видно. Це між іншими мало вплину на своєрідність сарепти.

Особлива була і організація релігійного табору.Хоча дівчата домагалися шану на день, то однак такого не було. І добре. Кожен робив те, що хотів, виконуючи одночасно плодені обов'язки сарептанина. В цей спосіб ми могли віднайти себе в дорозі до Бога, по якій вели нас шляхом з Люблині, яким від імені всіх учасників цирку діяли. Спасибі також належиться о. Йосифові з монастиря Студитів у Львові, який нас запросяв на цю релігійну зустріч.

Сарепта вісім так сподобалася, що після перебування в Яремчі ми продовжували її у Львові, збиралочись перед монастирем Студитів. Повернення до Польщі

Яків Гудемчук

Одна в нас Ненька-Україна -
Одна для всіх синів своїх.
Одна в нас мова солов'їна,
Один й той сам Бог для всіх.

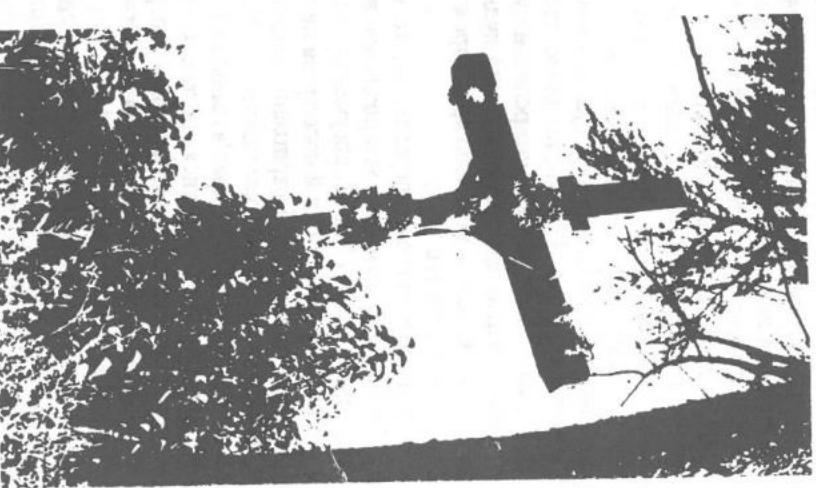
Для всіх Він - Віра і Надія,
І неземна для всіх Любов.
Благий Він. Добре розуміє
Сенс наших ширих молитов.

Молімось, як батьки навчили,
Молитву кожну приміє Бог.
Вона житя рушійна сила,
Їого пролог і епілог.

У світських же і буденних справах
Потрібна єдність нам усім.
Без неї ми - корба, орава,
На світі Божому оцім.

То ж помогімось, як хто вміє,
Всяк по-своєму, доброхіт,
За справжню єдність, а не в мріях,
Повіки хай вона царить.

Копалін 5-22 грудня 1990 р.

Хрест

У метушливім повсякденні,
Немов невидиме ярмо, -
Ми всі хрещені і нехрещені
Свій хрест покірно несемо.

Чи не якісь це примхи Божі,
Чи, може, просто Божий дар,
Що всі хрести на себе сходжі
І пільки різний іх тигар.

Не Бог завдав його на плечі,
Найважчий хрест понад усе.
Це той, - на кожнім кроці зірими,
Що мій народ його несе.

До нього плечі приrostи.

Стікав народ і кров'ю й потом,
З трудом ступав він по стернях,
І не було від нього втечі -
Прослався довгий-довгий шлях.

Але не падав на коліна
Гід тягнем свого хреста,
Бо знав - міне лиха година
Й всміхнеться воленька світла!

Копалін 23 жовтня 1988 р.

ДІТЯМ

Богоотець Йосиф

Жохтень у Східній Церкві є повністю присвячений св. Йосифові. Цього великого сяяного християнської традиції наділала різними цікавими зв'язками. Одним з них є «Богоотець». Церква з великою честю відноситься до св. Йосифа. У величанні, тобто у похвальній молитві в його честь, співає:

«Величаймо тебе, всехвалиний Богоотець Йосифе І обручнику Пречистої Богоматері, Чудової Покровителю Церкви Христової».

Ви подумаете певно, що таке велике, що аж незрозуміле. Яким дійсно був св. Йосиф, коли був дитиною, дорослим, коли жив на землі? Чи ловив рибу, забавлявся мячом, стріляв з лука?

«*Величаймо тебе, всехвалиний Богоотець Йосифе І обручнику Пречистої Богоматері, Чудової Покровителю Церкви Христової».*

Ви подумаете певно, що таке велике, що аж незрозуміле. Яким дійсно був св. Йосиф, коли був дитиною, дорослим, коли жив на землі? Чи ловив рибу, забавлявся мячом, стріляв з лука?

Андрійко-отаман

Один хлопчик бажав бути солдатом. Хотів мати шабль і самостріл, коня а в гаражу замість машини правдивий танк. Дуже хотів також піти походом на війну, як колись ходило славне кошмарьсько. Напому хлопчеві мріялись золоті медалі. «Мали их цілу скриню» - мріяв Андрійко - а коли всі вороги згинуть стати сотником або отаманом. О тоді - думав собі - всі мене будуть боятися, будуть дрожати передо мною». Андрійко навтух зробив собі з газети військову шапку. Стиснув штани маминим поясом. В такому однострої ставав на крісло і відбирає параліметалевих солдатів. Кричав тоді: «Струнко! Вперд! Атаку! ...»

Малий отаман, стоячи на кріслі думав, що всі люди його бояться. В дійсності дрожав тільки один пластимасовий коник, що мав вломану пістлаву. Сестра малого отамана показувала йому язык і країлькома забирала малих солдатів. Вона потайки клала їх у дитяче ліжко, щоб було трохи спокою. Андрійко-отаман пішибло атакував ляльку, яка все чогось хотіла спати. При тому гнівився на своїх солдатів, які найкраще почувались у кімнаті ляльок. Малий Андрійко найчастіше дивився фільми про війну і забавлявся на воєнний лад. Навіть не хотів слухати інших казок, як тільки про війну. Колись мама розказала йому казку про хороброго свинцевого солдата. Андрій слухав уважно, але не подобався йому казковий герой.

- Чому він залибився в танкористі? Солдат не повинен любити - думав він - тільки атакувати.

Коли він залибився за причину чортика кинув свинцевого солдатика в піч, малий отаман думав,

- Знаєш-бо, сину - продовжувала мама - прийшов колись на землю Христос без меча, не з багонами, палицями, тернем і півлями ... І що? Тамтіх вже давно немає, а Ісус живе!

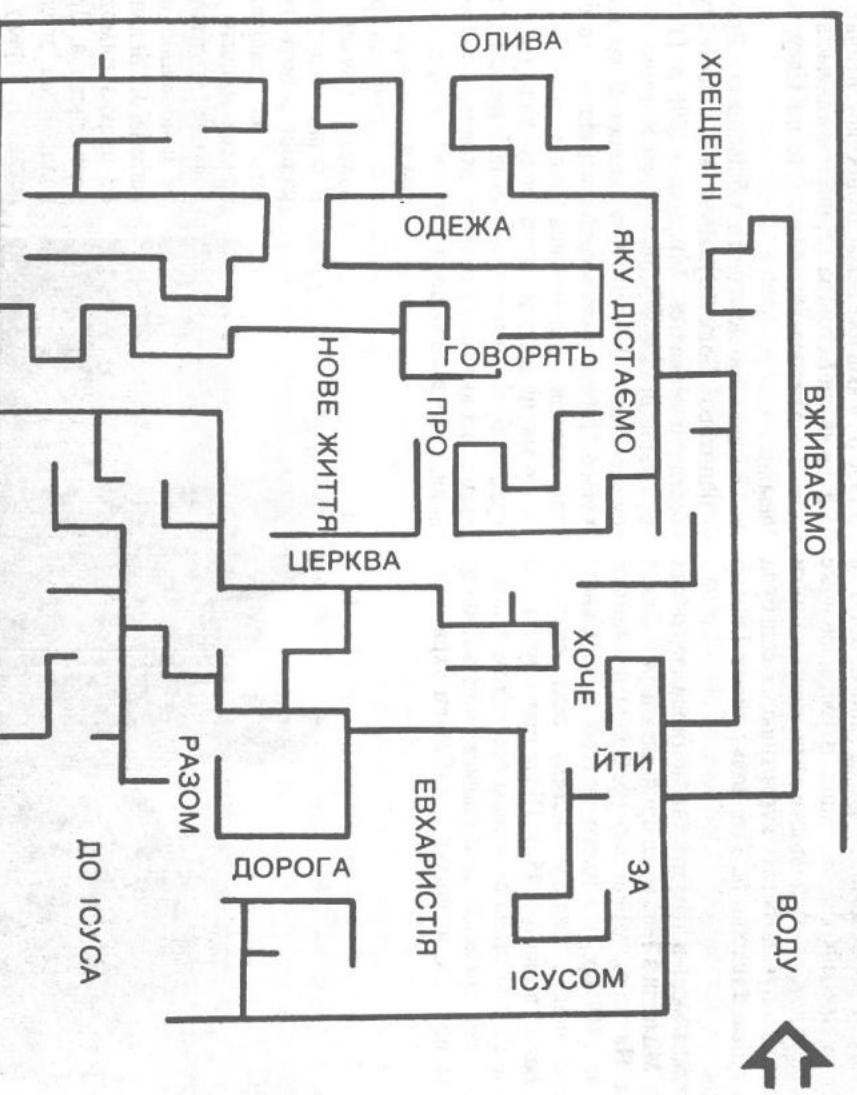
В історії було багато поганих людей, парів, князів, що стравили людей збрosoю і хотіли під演艺и пільй свят і навіть любляче людське серце. І що? Давно їх немає, а любляти серця і б'ють любов'ю до Господа, як старі годинники воно буде тривати.

Задумався Андрійко, а відтак приклав своє мале ухо до грудей мами і пильно слухав, як там б'є пісъ, що є найсильніше у світі. На кінець пішов до своєї кімнати, зібрав своїх мідяніх солдатків, танки, кріси і всі позамікав у великий шухляд. Зрозумів, що отаман без серця є подібний до великого страху для горобців.

с. Романа СНДМ

Лабірінт

Ця гра називається «Лабірінт». Гру починаємо від стрілки. Малоємо лінії від слова до слова так, щоб вона не перехрещувалася і виписуємо кожне слово. Із слів складаємо речення про те, як Церква йде за Ісусом. Коли потрібно, то до речення можемо додавати свої слова.

Тут напишіть речення із слів, які ви знайшли в грі.

«*Йосифе, сину Давида, не бийсь узяти Maryio, твою жінку, бо те, що в ній зачалося тоходить від Святого Духа»* (Мт. 1,20).

І Йосиф завів таємному голосові з висот. Не перелякався, а на паки, смію взяв на рамена всі труди свого особливого покликання. Роль святого Йосифа не закінчена. Називасмо його Покровителем св. Церкви. Покров, як знаєте, не є просто тільки опіка. У добре і певні руки відає себе церква під опіку.

«О, ся. Йосифе, Покровителю св. Церкви, моли Бога за нас грішних!»

с. Романа СНДМ

З парохіальних літописів

Добре Місто

Греко-католицька станиця у Доброму Mісrі бере свій початок від 6 липня 1958 р. День раніше, тобто 5 липня, відбулося посвячення церкви, приготовленої до релігійного культу завдяки праці і заангажуванні членів громади. Іх занятість і стійкість у стремінні до богослужіння в своєму обряді по кількох роках заходів здійснилася.

Цього року греко-католицька спільнота вперше торжественно святкувала празник св. Миколая Чудотворця. Від цієї пори парафія почала справжньо діявність. Магазин забезпечив права незалежної церковної одиниці в релігійній послугі, могла здійснювати також роль визначного суспільного осередка.

Отець П. Гардібала душпастирював до 1961 р. В тому часі чимало зроблено для відшукання Божого храму. Насамперед відремонтували дах церкви, а та-кож відновленої п'ятер'єр. Придбано літургійні книги, посуд тощо. За цей час, а також пізніше доброміська станиця притягала багатьох вірних з околиць на святкові богослужіння. Слід згадати, що про-

тиом короткого часу було

окрім того 75 літів.

Після виїзду о. П. Гардібали за кордон коротко працювали на перевезенні о. В. Григорій та о. С. Хархалій.

Від квітня 1962 р. до 1968 р. душпастирську роботу вів о. Т. Майкович, який відразу відбувся первісно в Доброму Mісrі о. В. Пирнак, отець о. Б. Балик. Потім душпастирював до 1969 р. о. М. Захід.

В 1969-84 рр. парафію шкільувався о. К. Яцків. У тому часі з додомого отця описавши прийшли Сестри Служебниці, які почутково працювали лише у вакантному періоді, а описавши протягом цілого на-вчального року.

Після виходу на пенсію о.

К. Яцкова у Доброму місті почали працювати Отці Василійни: о. Г. Янків, о. М. Крупка та від 1985 до 1990 р. О. П. Кушка. В 1990-91 рр. гостодарем доброміської парафії був о. М. Білинський. Згодом отці вели активну душпастирську працю.

На думку найстарших і найбільш заслужених ми-

рян: Ю. Мандрика, С. Баси та Т. Кузьмича Церква була

іє поганого і приближем для поневоленого і заляга-

ного українського народу на поселенні, а її майбутнє,

опікуються о. Я. Москалик. Нині продовжується ремонт церкви. Парафія з дня в день притягає шораз-го більше вірних.

На думку найстарших і найбільш заслужених ми-

рян: Ю. Мандрика, С. Баси та Т. Кузьмича Церква була

іє поганого і приближем для поневоленого і заляга-

ного українського народу на поселенні, а її майбутнє,

опікуються о. Я. Москалик. Нині продовжується ремонт церкви. Парафія з дня в день притягає шораз-го більше вірних.

На думку найстарших і найбільш заслужених ми-

рян: Ю. Мандрика, С. Баси та Т. Кузьмича Церква була

іє поганого і приближем для поневоленого і заляга-

ного українського народу на поселенні, а її майбутнє,

опікуються о. Я. Москалик. Нині продовжується ремонт церкви. Парафія з дня в день притягає шораз-го більше вірних.

На думку найстарших і найбільш заслужених ми-

рян: Ю. Мандрика, С. Баси та Т. Кузьмича Церква була

іє поганого і приближем для поневоленого і заляга-

ного українського народу на поселенні, а її майбутнє,

опікуються о. Я. Москалик. Нині продовжується ремонт церкви. Парафія з дня в день притягає шораз-го більше вірних.

На думку найстарших і найбільш заслужених ми-

рян: Ю. Мандрика, С. Баси та Т. Кузьмича Церква була

іє поганого і приближем для поневоленого і заляга-

ного українського народу на поселенні, а її майбутнє,

опікуються о. Я. Москалик. Нині продовжується ремонт церкви. Парафія з дня в день притягає шораз-го більше вірних.

На думку найстарших і найбільш заслужених ми-

рян: Ю. Мандрика, С. Баси та Т. Кузьмича Церква була

іє поганого і приближем для поневоленого і заляга-

ного українського народу на поселенні, а її майбутнє,

опікуються о. Я. Москалик. Нині продовжується ремонт церкви. Парафія з дня в день притягає шораз-го більше вірних.

На думку найстарших і найбільш заслужених ми-

рян: Ю. Мандрика, С. Баси та Т. Кузьмича Церква була

іє поганого і приближем для поневоленого і заляга-

ного українського народу на поселенні, а її майбутнє,

опікуються о. Я. Москалик. Нині продовжується ремонт церкви. Парафія з дня в день притягає шораз-го більше вірних.

На думку найстарших і найбільш заслужених ми-

рян: Ю. Мандрика, С. Баси та Т. Кузьмича Церква була

іє поганого і приближем для поневоленого і заляга-

ного українського народу на поселенні, а її майбутнє,

опікуються о. Я. Москалик. Нині продовжується ремонт церкви. Парафія з дня в день притягає шораз-го більше вірних.

Промова Блаженішого Мирослава Івана

(Закінчення з 1 сторінки)

Перед п'ятора роками повернувся Глава Греко-католицької Церкви до свого престолу у Львові, а скогодні переношимо прах його Попередника на належне місце його вічного спочинку...

Це для нас навчання, по добро завжди перемагає над злом і правда, справедливість та любов пануватиме серед нашого народу.

Сьогодні ми будемо нести Домовину з тілом Патріарха Йосифа вулами Львова так, як несли тіло покійного Слуги Божого Митрополита Андрея Шептицького, під час його похорону у листопаді 1944 р. Ми будемо зупинятися на цих місцях, де найбільше проявив себе у своїй діяльності і праці Патріарх Йосиф. Нехай погані відчуття відійдуть, але відчуття любові до свого народу, до України, Представників Президента у Львівській області, обласній і міській владі, Діловому комітетові, що стельки зробив для гідного звеличення цього горжества, спів-в'язям, членам родини - всім Вам вистовлено велике спасибі!

Колись старозавітний праведний Йосиф, якого брати пролили в Сіннеп, на своїй смертній пості сказав: «Я є мірою, але Бог напевно наїдесться до вас і виведе вас із цього краю в край, що про цього краю є Абраамов, Ісаїєв та Яковові... Як Бог наїдесться до вас, ви заберете звію мої кости» (Бг. 50:24-25). А про доволітній епізетський неволі ізраїльські народ дішов до обіцянії землі, то «коєсті же Йосифа принесли з Сіннепу» (Іс. Нав. 24, 32).

Так і ми приносимо на рідину землю нашого новозавітного праведного Йосифа. Нехай пізнає і почитає його Львів і вся Україна. Нехай іде його слідами наш народ. Нехай пам'ять його зберігається з роду в рід.

Амін.

Церква, яка поплинула з водою

(про церкву Пресвятої Богородиці в селі Корениця, ярославського повіту)

Та церква була даже старенка. Збудовані її з самого дубового дерева 1656 р., розвалили в 1955 р.

Церква була збудована дуже міцно і була гордістю села. Дах колись покривали гонги, а пізніше бляха. В давніх віках, коли на село нападали татари, церкву служила сковищем, до якого наїздники не могли дістатися. Вони рубали двері і коли вже було близько замка, щось іх вистрашило. Залишилися за міттю тільки ті порубані двері. Коли люди дістали наказ іти на Україну в понеділок, то в неділю з'їхлилися до церкви. Гілья Служби Божої на хорах почали співати:

«Вже відходим з дому твоє Боже преблагий Віконавцеві Волі покійного Патріарха - о. Ректогорів Іванові Хомі, первомін достойникам, державній владі України, головною міністру оборони, членам експажу літака повітряних сил України, Представником Президента у Львівській області, обласній і міській владі, Діловому комітетові, що стельки зробив для гідного звеличення цього горжества, спів-в'язям, членам родини - всім Вам вистовлено велике спасибі!

Він нам мільй, серце побий, все ждає дорогий...»

Більше вже серце не ділало співати. В церкві стався тільки один великий плач і більше вже нічого. Вийшли люди і священик з людьми. Та мала горста, що залишилася, щонеділі ходила до свого свята, запалила пісень та молебень до Матері Божої до Христа Чоловіком лобіобиць, співали також інші молитви. Було це до тієї пори, поки цю решту не вивезли на Захід. Церква осталася сама.

Листи

Листи

Листи

Листи

До редакції «Благовіст»

Як вже повідомлялось, гіжицька парафія буде нову церкву. Потинь цюму благородному ділу дав о. Марко Скірка. На заміні 1990-91 рр. під час зборів гуртка ОУП отець Марко поставив справу будови церкви як один з головних пунктів заходів. Тоді-то покликали комітет будови, а відома праця о. Марка і голови Комітету будови М. Блеска до кінця 1991 р. завершено будову до північної частини, де буде знаходитися східниця (300 м²).

Слід відзначити велике завіховання отця Марка так в душпасторській праці, як і фізичні при будові. Не було жодної праці, якій не виконував би отець Марко. За його прикладом пішов і Григорій Столиця. Це не сказає, що на будові працюють лише священики. Щоденно приходить кільканадцять людей з гіжицькою окопіль. В липні, а може в половині серпня цього року планується

жителім Віноградівки, що склали прошови на нашу будову.

Праця наших отців Марка і Григорія може послужити не одній людям із заробітком хрестинської любові біжного. Як доказ цього, хоча ізвесті подію уданому згід в гіжині Крукстяни, де у трагічному випадку згинув молодий гостідар, запівшши жінку і троє малих дітей. Якби цього було замало, минулого року в цій родині сталася наступна трагедія. Найстаріший 12-літній син так нещасно зіграв потурбованій коровою, що після довгого лікування помер. Червневі розпатрії завітало до цієї сім'ї. В червні цього року жінка скосила два гектари сіні, але не було кому його зібрати. Тоді отець Марко

ВАРТО ПРИДБАТИ І ПРОЧИТАТИ

Церква у Битові

Перший в Ярославі

(Закінчення з 6 сторінки)

перку з 1881 р., відбудовану у 1921 р. Нині моляться в ній поляки. На жаль всередині ми не побачили її, бо не було кому відчинити дверей. З-під церкви залинуали слова гімну «О стомагай нас, Двоє Марія».

Церкву в с. Телици відчинив нам польський священик Гадеуш Жонца, який заохочував нас, щоб повернутися на рідні землі і будувати хати. Ми були здивовані такою постовою і подякували за шире прийняття.

Була це перша зорганізована поїздка до Ярослава. Люди, хоча втомлені, були пасливі, що могли виділити свої села, де жили, церкви, в яких молилися, цвинтарі, де спочивають їхні предки. Раді, що могли зустрітися розгорощені по цілій Польщі, Сході і Заході ярослав'яни поверталися на північ.

Сердечне спасибі передають учасники нашої групи а зокрема о. Б. Праху, п. В. Божижу та ініціаторій ЗТЗду п. Анні Зубаль.

Андрій Ожежовський
Лельково

- Українські Січові Стрільці - фотоальбом, який побачив світ у Львові 1935 р. і був підготовлений на відзначення 20-ліття від створення УСС. Містить унікальні фотографії з науковими коментарями. Ціна - 30 тис. зл.
- Все навколо Зеленіс - вірші, поеми і казки видатного лірика для дітей Олександра Олесь. Значна частина творів поета друкується вперше. Ціна - 10 тис. зл.

- Українські перекази - збірка українських переказів, упорядкована львівським дослідником В. Возняком, у якій поміщенно легенди від часів заснування Каси під ХІХ ст. Ціна - 20 тис. зл.

- Український народ у своїх легендах, релігійних поглядах та віруваннях, Г. Булашев - ця унікальна книга пригодиться усім, кого пікавить українська космологія, міфологія, народна астрологія. Ціна - 20 тис. зл.

- Покутсь, Василь Скуратівський - книжка помішиас матеріалами про давні українські звичаї та обряди. Ціна - 20 тис. зл.
- З рілного гнізда - альбом фотодокументів, які раніше николи не публікувалися, виданий до 100-річчя української еміграції до Канади. Ціна - 25 тис. зл.
- Шестистороння мала Біблія для дітей - піна 5 тис. зл.

По літах зневаги
відкрилась торма,
Батьків наших віра
входить з прома.

Та ж то нас, не один раз,
з місця в місце прогонили.
Люди по чужих кутках
віру свою вимолили.

А не раз в чужині
мову й віру чоловік
загубив у житті
і забув по весь вік.

На старій руїні,
на чужій землі,
де лежать в глибині
влома, в нашим рідним краю.
.....

Жадуть батьки піввікіу
своєго пастыря.
По літах Владику
й церкву Господь дав.

Церква так близька мені
Ми будемо в ній молитись:
і вінчатись, і хрестиТЬ,
діток наших приносить.

А коли приайде час
йті в останню дорогу
Тут будемо прощаТЬ
і складати жертву Богу.

To nічо, що їе раз
У вікно влетить камінь -
то ворожа рука
віру нашу кріпить.

Роман Булка
Битів

Боля кров'ю сходе! Чусте, кохані,
Що за неї впали у лютій боротьбі ...
Убивають воло ... Розпинають, п'яні!
Біле її тіло кидають в юрбі.

Як же жити далі, в темряві сваволі!
З чим лягати спати і робити вдень?
Як не швидко знову зайде сонце волі,
Як же довго ждати радісних пісень!
Чусте, прекрасні, що за неї впали,
Чусте в могилах, лицарі святі,

Як зновище виуть навколошки шакали,
Як докоде в муках воля на хресті ...
О, з могил устаньте! В руки знову

зброю -

1 на чорні хмари вічних ворогів ...
Дайте знову почутти вашу пісню бою,
Брязкоти розбитих вами ланцюгів.

Церква в Тарнаві.

БЛАГОВІСТ

ОГОЛОШЕННЯ

«Як ми вже повідомляли, «БЛАГОВІСТ» на 1992 рік можна передплатити в редакції від бажаного місяця. Гроші слід надсилати звичайним поштовим переказом на нижче подану адресу:

Redakcja «BLAHOWIST»
ul. Chopina 17
11-220 Górowo Iławeckie

або на банківський рахунок:
Redakcja «BLAHOWIST»
Bank Spółdzielczy
w Górowie Iławeckim
951429-635-132-4

Ціна одного примірника на півроку - 36000 зл. Надсилаючи гроші просимо подавати місяць, від якого оформляється передплату.

БЛАГОВІСТ - суспільно-релігійний місіонер. Видає Українська Католицька Церква у Польщі. Редактор колегія: о. Юліан Ібур (о.І.) - відповідальний редактор, с. Романа Папіков'як СНДМ, Любомиря Txir (pt), Богдан Txir (r), Дарій Гарніець. Погляди авторів публікацій не завжди скідаються з точкою зору редакції. Матеріалів не замовлені не висиламо. В оправданих випадках застерігаємо собі право виправити і скорочувати авторські тексти. Матеріалів до публікацій просимо висилати у машинописах, або чітких рукописах.

Адреса редакції: «BLAHOWIST»
ul. Chopina 17,
11-220 Górowo Iławeckie.
Передплату можна оформити безпосередньо в редакції.
Druk: OFF DRJK Sierpol